

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 943/2016
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА и ББ, обоје из ..., чији су пуномоћници Зденко Томановић, Александра Ковачевић и Сара Тијанић Јевтовић, адвокати из ..., против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Миља Марић, адвокат из ... и ГГ и ДД, непознатог пребивалишта, чији је привремени заступник Ђорђе Вуковић, адвокат из ..., као законских наследника сада пок. ЋЋ, ради исељења по тужби и утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4428/15 од 21.12.2015. године, у седници одржаној 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ВВ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4428/15 од 21.12.2015. године, у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду П 4582/05 од 04.01.2008.године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезу тужени ВВ и ЋЋ да се са свим лицима и стварима иселе из стана у куће број ... у Улици ..., површине 80 м² и исти предају на слободно коришћење и располагање тужиоцима. Другим ставом изреке, усвојен је противтужбени захтев тужених ВВ и ЋЋ, којим су тражили да се утврди да имају право да користе стан у ... куће у Улици ... број ..., као преостали чланови породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права сада пок. ЕЕ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4428/15 од 21.12.2015.године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на сада пок. ЋЋ, чији су законски наследници тужени ГГ и ДД. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што се обавезује тужени ВВ да се са свим лицима и

стварима исели из стана у ... куће број ... у Улици ..., површине 80 м² и исти преда на слободно коришћење и располагање тужиоцима, у року од 15 дана. Трећим ставом изреке преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке, тако што је одбијен противтужбени захтев тужених којим су тражили да се утврди да имају право да користе стан у ... куће број ... у Улици ..., као преостали чланови породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права, сада пок. ЕЕ Четвртим ставом изреке обавезан је тужени ВВ да тужиоцима исплати на име трошкова парничног поступка износ од 388.620,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени-противтужилац ВВ из свих законских разлога.

Тужиоци-противтужени су доставили одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су власници куће број ... у Улици ... у ..., која се налази на кат. парцели ... уписана као ЗКУЛ II у ... листу и то на основу правноснажне пресуде П 4265/85 од 25.11.1985.године. У наведеној кући у сутурену се налази стан који је користио као носилац станарског права сада пок. ЕЕ са члановима свог породичног домаћинства супругом ЖЖ и унуком ЗЗ (мајка ЕЕ и сада пок. ЋЋ). ЕЕ је у спорном стану живео од 1927.године, а 29.03.1956.године је са претходним власником стана закључио уговор о коришћењу стана у коме је означен као корисник стана, који ће користити са члановима свог домаћинства, сурпугом ЖЖ и унуком ЗЗ, сагласно члану 4., 5. и 31. Одлуке о издавању станова. ЕЕ је до своје смрти 17.06.1991.године био носилац станарског права на овом стану у коме је становао са члановима свог домаћинства. Унука ЕЕ, сада пок. ЗЗ, је након удаје родила двоје деце ... године, сада пок. ЋЋ и ... године ВВ, овде туженог и наставила да са децом живи у том стану. Тужени ВВ и његова сестра сада пок. ЋЋ (првобитно тужена у овој парници), су све време живели у спорном стану са прадедом, прабабом и мајком ЗЗ, а од 1991.године када им је преминуо прадеда ЕЕ (прабаба ЖЖ преминула 1990.године), наставили су да живе у стану са својом мајком, ЗЗ која је преминула 08.03.1998.године. ЋЋ, сестра туженог ВВ, такође тужена у овој парници, преминула је 08.03.2011.године, па је парници настављена у односу на њене наследнике, супруга ГГ и сина ДД, који су непознатог пребивалишта.

Првостепеном пресудом је одбијен тужбени захтев тужилаца за исељење тужених ВВ и ЋЋ, а усвојен је њихов противтужбени захтев којим су тражили да се утврди да имају право да користе предметни стан као преостали чланови породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права сада. пок. ЕЕ.

Другостепени суд је након одржане главне расправе, имајући у виду и да је по доношењу првостепене пресуде тужена ЋЋ преминула, преиначио

првостепену пресуду у односу на туженог ВВ, обавезао га да се са свим лицима и стварима исели из предметног стана, одбијајући и његов противтужбени захтев којим је тражио да се утврди да има право да користи предметни стан, као преостали члан породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права сада пок. ЕЕ.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 2. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“, број 29/73, 30/80), који је ступио на снагу 29.07.1973.године, било је прописано да се станарско право, односно право на трајно коришћење стана може стећи само на стану у друштвеној својини. Чланом 80. став 1. истог закона било је предвиђено да носилац станарског права који је то право стекао на породичној стамбеној згради и стану у својини грађана до ступања на снагу тог закона, има сва права и обавезе која се тим законом прописују за носиоце станарског права на стану у друштвеној својини. На исти начин је ово питање регулисао и члан 35. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“, број 12/70), који је важио у моменту смрти носиоца станарског права ЕЕ. Закон о становању („Службени гласник РС“ број 50/92), који је важио у време смрти његове унукe 33, а мајке ЂЂ, у члану 40. прописује да носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време, који то право има на дан ступања на снагу овог закона, наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама члана 30-39. овог закона. Исте одредбе закона су се примењивале и у време смрти ЂЂ, која је преминула 08.03.2011.године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, у контексту наведених законских одредби, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова у погледу стицања права коришћења предметног стана од стране сада пок. ЂЂ, ћерке 33, која је од рођења ... године живела у предметном стану као члан породичног домаћинства своје мајке. Тужени ВВ рођен ... године, када је већ био у примени Закон о стамбеним односима који није омогућавао стицање станарског права на стану у својини грађана, као члан породичног домаћинства своје мајке 33 је имао право да користи предметни стан све до њене смрти 1998.године, када је право на коришћење предметног стана као носиоца станарског права стекла сада пок. ЂЂ, њена ћерка рођена ... године.

Оцењујући наводе ревизије којима се указује на праксу Уставног суда и Европског суда за људска права у вези члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом није повређено право на поштовање породичног дома. Изражени став у погледу права на коришћење предметног стана од стране туженог ВВ је у складу са дугогодишњом праксом судова у Републици Србији, који су, са једне стране пружали заштиту свим носиоцима станарског права који су то право на становима у својини грађана стекли до 29. јула 1973.године, истовремено тежећи легитимном циљу – заштити својинских права власника станова оптерећених станарским правом, што се и хтело доношењем законске одредбе која ограничава право стицања станарског права на становима у приватном власништву до одређеног датума, односно до 29. јула 1973.године, када је закон ступио на снагу.

Другачијим тумачењем наведене законске одредбе, на коме се инсистира у ревизији, тужиоци као власници стана били би лишени могућности да располажу сопственим станом, с обзиром да се тужени ВВ оженио 2003.године, у ком браку је добио дете и са својом породицом наставио да живи у том стану.

Из наведених, а применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић